

Türkiye için eylem programı - 2008

Emperyalizm Ortadoğu'dan Atılmalıdır!

Emperyalizmin başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya halkları üzerindeki saldırganlığı artarak sürmektedir. Emperyalist işgalden bu yana Irak ve Afganistan'da, yüz binlerce insan yaşamını yitirirken milyonlarca insan yerinden yurdundan oldu, göçe zorlandı. Demokrasi ve özgürlük vaatleriyle gerçekleştirilen işgaller, bu bölgelerdeki halklara yıkım ve barbarlıktan fazlasını sunmadı.

Siyonist İsrail devleti ise, Filistin halkı üzerinde sistematik soykırım politikaları uygulamaktan vazgeçmiş değil. İsrail'in Gazze'de yaptıkları, ancak, Nazi toplama kamplarında yapılanlarla kıyaslanabilir. İsrail yıkılmadıkça bölgeye barışın gelmesi söz konusu dahi olamaz!

Tüm bu yaşananlara karşın Filistin, Irak ve Afganistan'da halkların emperyalist işgal ve/veya Siyonizm karşısındaki direnişi devam etmektedir. Bu direnişler sayesinde emperyalist devletlerin bölgedeki meşruiyeti ağır darbeler almakta, bölgede emperyalist hegemonyanın kurulabilmesi önemli ölçüde sekteye uğramaktadır. Ortadoğu emperyalist işgallerden ve askeri üslerden arındırılmalıdır!

Türkiye hükümeti ise, emperyalist politikalarla tam bir işbirliği içerisindedir. İncirlik Üssü'yle, Irak işgaline önemli bir lojistik destek sunulmuştur, sunulmaktadır. Türk Ordusu, Lübnan'da, Afganistan'da ve dünyanın daha pek çok yerinde emperyalist işgallerin jandarmalığını yapmaktadır. Aynı zamanda Türkiye, İsrail'in bölgedeki önemli müttefiklerinden biridir. Üzerinden oluk oluk kan akan bu emperyalist politikaların sorumluluğunu paylaşmak istemiyorsak, Türk Ordusu'nun BM ve NATO şemsiyesi altında görev yaptığı bütün bölgelerden geri

çekilmesini, Türkiye'nin halkların cellâdı NATO'dan derhal ayrılmasını talep etmeliyiz.

Asker-Polis Rejimine Son!

Türkiye gibi sınırlı sermaye birikimine sahip bir ülkede burjuvazi, demokrasiyi bir lüks olarak görmektedir. Hukuksal rejim yani haklar, özgürlükler, kurallar vb. ancak burjuvazinin çıkarlarına uygun olduğu sürece geçerli ve anlamlı olmakta. Bu nedenle, "demokrasi", olduğu haliyle bile sık sık bizzat burjuvazinin kendisi tarafından çığneniyor. Dolayısıyla Türkiye'nin siyasal rejimi başta, özellikle ve öncelikle işçi sınıfı olmak üzere, toplumsal kesimlerin büyük çoğunluğu üzerine bir karabasan gibi çöküyor ve sadece burjuvazinin çıkarlarına hizmet için kullanılıyor.

Bu bağlamda, Türk burjuva devletinin rejimini, parlamenter bir örtüye gizlenen asker-polis rejimi olarak tanımlıyoruz. Bu rejim Bonapartizmin bir türüdür ve yaptığımız tanımlama birden fazla yapısal olguyu ifade etmektedir. 1980 askeri darbesinin getirdiği anayasa, bu anayasal yapıdan kaynaklı olarak teşkil olmuş ve/veya yeniden yapılandırılmış hukuk sistemi ve yasalar, yine askeri darbeler sonrası oluşturulmuş ve/veya yeniden yapılandırılmış kurumların varlığı, seçilmişlerin değil atanmışların iktidarı ve askeri vesayet, siyasal, ekonomik ve sosyal yapının "güvenlik rejimi" merkezli bir anlayışla asker-polis aygıtları temelinde yapılandırılmış olması, tüm kamusal ve özel alanın işleyişinin devletin genel çıkarları ve güvenliği adına zapt-u rap altına alınması ve nihayetinde yasama, yürütme ve yargının bir asker-polis-sivil bürokrasi gücünün elinde merkezileşmesi... Yalnız, bu merkezileşme, bizzat Türkiye'deki burjuva siyasal rejimin yapısal özelliklerinden dolayı sağlanamaz, sürekli bir istikrar zeminine oturtulamaz ve rejimin krizini süreklileştirir.

Rejimin kronikleşen krizi, son dönemlerde, asker-sivil bürokrasi ve AKP hükümeti arasındaki çatışmada yansımaları bulmuştur. AKP'nin kapatılma davası ve Ergenekon Operasyonu'nda somutlaşan bu süreç, yansıtılmaya çalışıldığı gibi, laikler ve şeriatçılar arasındaki bir kavga değil, egemen sınıf içerisindeki bir

çatışmadır. Asker-sivil bürokrasinin tarihsel çıkarlarının elinden alınıyor olması, bu çatışmanın kapısını aralamıştır.

Sonuç olarak, gerçekte Türkiye'yi ne meclis ne de hükümet yönetmektedir. Bütün bunların ipi asker-polis rejiminin elindedir. Bu rejimin temel kaynağı olan 12 Eylül askeri diktatörlüğünün hazırlamış olduğu gerici 1982 Anayasası ve MGK yürürlükte kaldığı sürece Türkiye'de en alt düzeyde bile bir demokrasi olanaklı değildir.

AKP hükümetinin, üniversitelerde başörtüsü yasağının kaldırılması ve imam-hatip okullarına yönelik katsayı uygulamasının düzenlenmesi gibi bir iki amacının dışında MGK rejimiyle bir sorununun bulunmadığı açıktır. Kürt Halkı üzerindeki şiddet politikalarından, işçi-emekçi kesimlere yönelik baskı ve yasaklara üniversiteli gençlerin okuldan atılmasından mitinglerin yasaklanıp göstericilerin coplanmasına, 301. Madde ve TMY'ye kadar tüm anti-demokratik uygulamaların yürütücüsü asker-polis rejiminin uşağı olan AKP hükümetidir.

Kürt Halkı Üzerindeki Baskılara Son!

Asker-polis rejiminin, tüm krizine rağmen ısrarla ve birlik içinde sürdürdüğü en saldırgan politikası, Kürt halkı üzerinde sürdürdüğü baskı, inkâr ve imha uygulamalarıdır. Milyonlarca Kürt, politik tercihlerini dile getirmekten, kendi dilini yönetim, eğitim ve kültür alanlarında kullanmaktan men edilmekte, sistematik bir devlet baskısı altında tutulmaktadır. Rejimin "Kürt sorununa" silahların dışında bulabildiği yegane çare, AKP aracılığıyla bölgedeki dini tarikatları ve aşiretleri destekleyip Kürt halkının ulusal taleplerini bunların egemenliği altında eritebilmektir. Rejimin bu yönelimi ABD'nin bölgeye yönelik böl/parçala/yönet politikasına da birebir uymaktadır. Ayrıca büyük sermaye güçleri -TÜSİAD vd.- Kürt sorununu AB projesi çerçevesinde kendi çıkarlarına uygun olarak çözüme perspektifine sahiptir. Bu perspektif Kürt sorununu öncelikle ve asıl olarak bir kültürel sorun olarak tarif etmekte ve sivil toplum anlayışı temelinde kapitalist dünya pazarının çıkarlarına uygun olarak halletme peşindedir... Oysa Kürtler bugün, sadece rejimi değil, tarikatları, cemaatleri ve

aşiretleri aşan bir devrimci süreç içine girmişlerdir. Özellikle son 25 yıllık deneyimin ışığında, gerekli teorik-politik-pratik birikimin ışığında devrimci-sosyalist bir Kürt önderliğinin inşası bu sürecin kaderini belirleyecektir. Kürt halkının ulusal ve kültürel hakları için sürdürdüğü mücadele, Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin en önemli bileşenidir.

Öte yandan Kürt halkının salt kendi ulusal mücadelesiyle asker-polis rejiminin ırkçı ulusalcı politikalarının üzerinden gelebilmesi olanaklı değildir. Bu halkın kendi kaderini tayin edebilmesi, tüm Türkiye düzeyinde ve emekçi yığınların istem ve çıkarları doğrultusunda gerçekleşecek bir demokratik dönüşüme bağlıdır. Devrimci proletaryanın görevi, sınıf mücadelesini Kürt halkını da kapsayacak biçimde enternasyonalizm temelinde geliştirmek, Kürt partilerini sınıf mücadelesine kazanarak asker-polis rejimine son vermektir.

IMF'ye ve Dünya Bankası'na köleliğe son!

Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası dünyayı ekonomik diktatörlüğü altına alıp sömürgeleştirmesinin araçlarıdır. IMF, bizimki gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde, işçi ve emekçi halka yönelik ekonomik saldırıların planlarını hazırlar, kendine bağlı hükümetlerle ve işverenlerle birlikte uygulamaya koyar. Bu saldırının en önemli araçlarından biri o ülkeyi borçlandırmaktır. Ardından özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, çalışma koşullarının ve iş saatlerinin esnekleştirilmesi, ücretlerin düşürülmesi, sendikasılaştırma gibi politikalar gündeme gelir.

AKP hükümeti IMF'nin ve Dünya Bankası'nın bu planlarının uygulayıcısı, CHP ise destekçisidir. Zira her ikisi de Türkiye'deki emperyalizme bağlı mali ve sınai sermayenin partileridir. Biz, düzen partilerinin bu işbirlikçi politikalarını ve düzenledikleri karşı devrimci ekonomik saldırıyı reddediyoruz.

Emekçiler Lehine ve Onların Denetiminde Bir Ekonomi

İşçi sınıfı ve emekçilerin ücretleri sürekli şekilde geriliyor. İşsizler ordusu her geçen gün büyüyor. Yoksulluk toplumun geniş emekçi kesimlerini ele geçirmiş durumda. Sosyal güvenlik sistemi tasfiye edilmekte. Emeklilik hakkı tarih oluyor. İşten çıkarma, sigortasız ve kayıt dışı çalıştırma, sağlık ve güvenlikten yoksun şekilde uzun saatler boyunca, ağır koşullarda çalıştırma yaygın uygulama haline geldi.

Bu koşullara boyun eğenler için dahi sürekli ve düzenli iş imkânı söz konusu değil. Özelleştirmeler sonucu sendikasızlaştırma ve taşeron çalıştırma daha da yaygınlık kazandı. Sürekli bir barınağa sahip olanların sayısı hızla azalmakta. Eğitim, sağlık hizmetlerinden yararlanma toplumun çoğunluğu için her geçen gün daha da zor ulaşılır hale geliyor. Açlık, mutlak ve göreceli yoksulluk tüm dünya toplumlarında tarihinin en yüksek rakamlarına ulaştı.

Tüm bu saldırılar karşısında durmak, örgütlenmek ve mücadele etmek gereklidir. Bugün, tüm bu saldırılara karşı kısmi seferberlikler gerçekleşmekte. Bununla birlikte bu karşı koyuşlar yerel, dağınık, birleşik ve örgütlü olmaktan şu an için uzak. Bugün için birkaç fabrika ya da atölyede lokal başarılar elde edilse dahi bunların genel ve kalıcı zaferlere dönüşmesi için sınıf hareketinin birleşik ve örgütlü mücadelesi kaçınılmazdır. Temel şiarımız "Herkes İçin İş, Herkes İçin Onurlu Yaşam Koşulları!" olmalıdır.

Devrimci Partinin ve Enternasyonal'in İnşası İçin İleri!

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar ne zaman acil gereksinimlerini dile getirip bunların uğruna mücadele etmeye kalkışsalar, karşılarına ya rejimin copu, ya İslam'ın vaazı ya da sendika bürokratlarının ihaneti dikilmekte. Sınıf hareketi birleşik bir önderlikten, net bir politik yönelişten ve bunların cisimleşebileceği bir örgütlülüğünden yoksun durumdadır. Bu yüzden de, toplumun devrimci dönüşümüne öncülük edebilecek yegane ilerici sınıf olan proletarya, politik ve toplumsal yaşama müdahale edebilecek konumdan uzak bir durumdadır. Bu müdahalenin temel

aracı işçi sınıfının devrimci partisidir ve hala inşa edilmeyi beklemektedir.

Devrimci Marksistlerin temel görevi devrimci sınıf partisi bilincini emekçi yığınlar içinde sistematik olarak yaymak, sınıf mücadelesinin öncü kesimlerinin bu bilinç ve devrimci program çevresinde toplanmalarına yardımcı olmak ve partinin inşasına bizzat kitle seferberlikleri içinde öncülük etmektir. Yüz yıllık sosyalizm tarihi bu uğurda uygulanabilecek pek çok taktiğin bulunduğunu göstermiştir. Oportünizme ya da sekterliğe düşmeden, somut durumun somut tahlilinden hareketle ve asla sınıf bağımsızlığı ilkesinden ayrılmadan, kitlesel işçi partilerinden devrimcilerin birleşik cephesine kadar uzanan farklı oluşum biçimlerine başvurulabilir.

İşçi sınıfının bugün toplumsal dönüşümü sınıfların ortadan kaldırılmasına kadar götürebilecek yegâne ilerici-devrimci sınıf olması, onun dünya ölçeğinde bir sınıf olmasından kaynaklanmaktadır. Öte yandan, çok uluslu şirketlerin dünya ölçeğinde bir sömürü ağı oluşturduğu günümüzde en yerel ve acil talepler uğruna mücadele bile, işçi sınıfının uluslararası ölçekteki dayanışması ve işbirliği gereksinimini doğurmaktadır. Bu yüzden Türkiye ölçeğinde inşa edilecek bir sınıf partisi önüne işçi sınıfının uluslararası mücadele birliği temelinde inşa edilecek dünya partisi hedefini de koymak durumundadır.